

СЛОВО ДО ВОЛОДИМИРА СОСЮРИ

Той вечір найдорожчий був для мене,
Пісень і хвилювань буремний злет!..
Звучало слово Сеспеля натхненне,
Немовби раптом сам воскрес поет.

Немовби знов шляхи-дороги в'ються,
Ідуть бійці, як пісня, молоді...
Я познайомив Сеспеля матусю
Із Вами, Володимире, тоді.

Ще нижчегнула матінку похилу
Хустина чорним болем над чолом:
Вона уперше синову могилу
Відвідала із нами під Остром.

Ми відчували, як було їй важко,
Звисало сиве пасмо з голови...
Син України! На стару чувашку
Дивилися зі світлим сумом Ви.

А час летів. Мінялись долі, дати.
До Вас приходив образ той не раз.
І вірш я прочитав, що звався «Мати»,
І з вдячністю згадав як друга Вас.

Живе матуся нашого поета,
Якої оспівали сивину...
Нехай мій вірш до Вашого портрета
Додасть хоча би рисочку одну.

5 січня 1968